

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/8/2020
Identifikačné číslo spisu: 4018200638
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4018200638.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): ELSD s.r.o., so sídlom Vlčany 1434, 925 84 Vlčany, IČO: 36 270 156, zast. Nagy & Partners, s.r.o., so sídlom Športová 470/11, 924 01 Galanta, IČO: 36 869 341, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o všeobecnej správnej žalobe, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. júna 2019 č. k. 26S/36/2018-127 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. 101303525/2018 z 09.07.2018 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra (ďalej len „správca dane“) č. 100632354/2018 z 27.03.2018 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bol podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku žalobcovi ako daňovému subjektu vyrubený rozdiel dane na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie december 2014.

2. Určený rozdiel dane vyplynul z výsledku daňovej kontroly zameranej na dodržiavanie zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 222/2004 Z.z.“) za zdaňovacie obdobie december 2014, zachyteného v protokole z daňovej kontroly č. 104016554/2016 z 22.09.2016 (ďalej len „protokol“). Správca dane neuznal žalobcovi uplatnené odpočítanie dane z

dodávateľských faktúr za dodanie služieb (pomocné práce na stavbe PBC-Bratislava, pomocné práce na stavbe KZ-Bamocova) od dodávateľa OBE Capital s.r.o. z dôvodu, že na základe zistených skutočností nebola preukázaná realita dodávok žalobcovi spoločnosťou OBE Capital s.r.o., a teda neboli žalobcom splnené podmienky na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z.

3. Žalovaný sa v preskúvanom rozhodnutí stotožnil s právnym názorom správcu dane založenom na zisteniach vykonaných počas daňovej kontroly a poukázal na to, že správca dane postupoval v úzkej súčinnosti so žalobcom, používal prostriedky najmenej zaťažujúce žalobcu, získané dôkazy hodnotil podľa svoje úvahy a prihliadal na všetko, čo v konaní vyšlo najavo v súlade s § 3 Daňového poriadku. Žalovaný skonštatoval, že žalobca nepredložil správcovi dane žiadne relevantné dôkazy preukazujúce dodanie služby podľa faktúr.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Správnu žalobou podanou na Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sa žalobca domáhal zrušenia preskúvaného aj prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie, a to z dôvodu nedostatočne zisteného a nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia veci, nepreskúmateľnosti a vnútornej rozpornosti rozhodnutí.

5. Krajský súd viazaný rozsahom a dôvodmi všeobecnej správnej žaloby a vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu prejednal vec bez nariadenia pojednávania žalobu smerujúcu proti preskúvanému rozhodnutiu a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, preto ju podľa § 190 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) zamietol.

6. Krajský súd poukázal na dôkazné bremeno daňového subjektu (žalobcu) v daňovom konaní a odkázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“), pričom sa venoval aj žalobcom uplatnenému rozhodnutiu sp. zn. 3Sžf/1/2011, zdôraznil zásadu voľného hodnotenia dôkazov a zásadu prejednávajúcu, ktoré sa v daňovom konaní uplatňujú v rámci dokazovania, na hmotnoprávnu povahu podmienok uvedených v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. ako aj na zásadu poctivého obchodného styku pri výbere obchodného partnera žalobcom. Krajský súd uzavrel, že žalovaný pri svojom rozhodovaní vychádzal z právnych záverov, ku ktorým v bohatej miere dospel aj Najvyšší súd.

7. Krajský súd bol toho názoru, že správca dane vykonaným dokazovaním jednoznačne spochybnil realitu uskutočnenia preverovaných fakturovaných dodávok služieb od spoločnosti OBE Capital s.r.o. žalobcovi. Toto spochybnenie vyplynulo z miestnych zisťovaní, že adresa sídla žalobcom deklarovanej spoločnosti - spoločnosti OBE Capital s.r.o. bola buď len virtuálna, keď spoločnosť mala po zmene sídla na adrese nového sídla Fraňa Mojtu 18, Nitra, poštovú schránku, z ktorej však nik poštu nevyberal alebo len fiktívna, keď spoločnosť mala predtým inú adresu sídla - Klincova 37, Bratislava, na ktorej nemala ani kanceláriu ani poštovú schránku. Rovnako zo svedeckej výpovede bývalého konateľa spoločnosti OBE Capital, s.r.o. T. X. (ktorý bol konateľom deklarovanej spoločnosti v kontrolovanom zdaňovacom období) vyplynulo, že spoločnosť OBE Capital, s.r.o. nemala v danom čase žiadnych zamestnancov ani žiadne stroje, nedisponovala žiadnymi kancelárskymi priestormi a všetko robila v subdodávkach, pričom správcovi dane svedok nevedel predložiť žiadne účtovné doklady z preverovaného kontrolovaného obdobia, ktoré mal odovzdať pánovi z Rumunska, ktorého meno ani len nevedel uviesť a ktorému mal predat spoločnosť ihneď po začatí daňovej kontroly (s tvrdením, že nevedel o začatí daňovej kontroly), pričom tento pán z Rumunska mal pracovať na vedľajšej stavbe k tej, na ktorej T. X. pracoval sám ako robotník. T. X. nevedel ani s určitosťou uviesť, prostredníctvom ktorej spoločnosti v subdodávkach sám dodával služby, uviedol len, že stavebné práce robila asi spoločnosť 57NET, s.r.o. Rovnako nebol kontaktný ani súčasný konateľ spoločnosti OBE Capital s.r.o.

8. Krajský súd uviedol, že samotné zistenie skutočnosti, že dodávateľ nie je ekonomicky činný, nemá personálne a materiálne možnosti na realizáciu dodávky, pričom tieto skutočnosti boli dokazovaním vykonaným správcou dane už v priebehu daňovej kontroly preukázané, jednoznačne spochybňuje vierohodnosť tvrdení žalobcu o reálnosti jeho dodávok. Rovnako svedecká výpoveď T. X., ktorý ani len nevedel s určitosťou uviesť, ktorý subjekt vzhľadom na žiadny materiálny a personálny substrát spoločnosti OBE Capital s.r.o. subdodávateľsky vykonával uňho objednané služby (uviedol, že „ASI spoločnosť 57NET, s.r.o.“), aj s ohľadom na správanie tohto bývalého konateľa spoločnosti OBE Capital s.r.o. po začatí výkonu daňovej kontroly, keď ani nevedel identifikovať osobu, ktorej spoločnosť OBE Capital s.r.o. predal a ktorej odovzdal účtovné doklady spoločnosti, nevyvrátila pochybnosti o reálnom dodaní služby touto spoločnosťou OBE Capital s.r.o. Naopak, aj podľa krajského súdu pochybnosti správcu dane oprávnené ešte viac zväčšila. Krajský súd z týchto dôvodov nezistil, že by správca dane vykonané dôkazy vyhodnotil v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 3 ods. 3 Daňového poriadku. Uvedeným spochybnením správcu dane o reálnosti dodávok žalobcovi od odberateľa OBE Capital s.r.o., teda spochybnením skutočností uvedených v žalobcom predložených účtovných dokladoch, nastúpila procesná povinnosť dôkazného bremena žalobcu obnoviť dôveryhodnosť spochybnenej transakcie predložením ďalších dôkazov, a to s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu, iných ako formálne vyhotovených daňových dokladov. Toto dôkazné bremeno žalobca už neunesol, keď sa v ďalšom konaní odvolával na to, že svoje dôkazné bremeno vyčerpal predložením všetkých dôkazov ktoré mal k dispozícii ešte počas daňovej kontroly. Tým, že žalobca po spochybnení žalobcom predložených dokladov s výlučne formálnym charakterom počas daňovej kontroly už žiadne dôkazy nepredložil, neunesol dôkazné bremeno spoľahlivo preukázať svoje tvrdenia o reálnom uskutočnení preverovaných fakturovaných dodávok ako jednej z hmotnoprávných podmienok uplatnenia nároku na odpočet dane, a preto tento nemohol byť uznaný ako oprávnený.

9. Podľa krajského súdu žalobca nepreukázal ani, že by si riadne preveril svojho dodávateľa z hľadiska dôveryhodnosti, poctivosti, že by preveril, či disponuje potrebným personálnym a materiálnym substrátom, ktorý je potrebný na uskutočnenie dodania predmetnej služby a ak nie, aby si preveril, ako bude dodávka danej služby uskutočnená a prostredníctvom koho tak urobí. Vzhľadom na to, že žalobca bol priamo účastný deklarovaného zdaniteľného plnenia medzi ním a spoločnosťou OBE Capital s.r.o., nemôže sa obhajovať nemožnosťou dosahu a preverenia zákonom vyžadovaných náležitostí u spoločnosti OBE Capital s.r.o., vyplývajúcich z danej obchodnej transakcie, keďže bol sám spoluaktérom tejto transakcie a bolo jeho povinnosť zachovať zákonnosť tohto postupu, ako aj zabezpečiť potrebné podklady na preukázanie oprávnenosti uplatnenia nároku na odpočet DPH.

10. Podľa krajského súdu sa nemožno sa stotožniť ani s tým, že daňový subjekt nemá povinnosť mať na preukázanie splnenia podmienok na odpočítanie dane žiadne ďalšie doklady (ako formálne doklady - faktúry a pod.), pretože ak si žalobca chce uplatniť právo na odpočítanie dane, z ustanovenia § 24 ods. 1 Daňového poriadku mu vyplýva dôkazná povinnosť preukázať zaobstaranými dôkazmi reálnosť uskutočnenia dodania služby tak, ako bola fakturovaná - vrátane dodávateľa - t. j. subjektu, ktorý je na faktúre uvedený ako dodávateľ služby, teda OBE Capital s.r.o. Správca dane pritom nebol povinný žalobcovi ako daňovému subjektu uviesť, aké konkrétne dôkazy od neho požaduje.

11. Krajský súd uviedol, že žalobca namietal, že navrhoval vykonanie viacerých ďalších dôkazov už vo vyjadrení k protokolu, pričom konkrétne len uviedol, že nebol vykonaný len jediný dôkaz - a to miestna obhliadka, resp. miestne zisťovanie na mieste, kde boli práce vykonané. Ani podľa názoru krajského súdu nebolo potrebné vykonanie ohliadky na mieste, kde mali byť práce vykonané, nakoľko daňové orgány nespochybnili samotné vykonanie prác a ich odovzdanie odberateľovi žalobcu, čo ale nepreukazuje, že práce vykonala spoločnosť OBE Capital s.r.o. ako dodávateľ a že jej z tohto titulu vznikla daňová povinnosť a následne žalobcovi právo na odpočítanie dane. Krajský súd sa stotožnil s postupom správcu dane, keď tento dôkaz nevykonal, keďže by objektívne nemohol objasniť skutočnosť podstatnú pre rozhodnutie vo veci a rovnako s postupom žalovaného, keď sa tento obdobným spôsobom s touto odvolacou námietkou žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal a postup správcu dane nevzhladol ako nezákonný. Z obsahu vyjadrenia žalobcu k protokolu vyplynulo, že v ňom

opätovne žiadal vykonanie už vykonaných dôkazov - výsluchu svedka T. X., pričom výsluch tohto svedka bol pritom v konaní už predtým riadne vykonaný, a to dňa 30.05.2016, za účasti právneho zástupcu žalobcu, ktorý mal právo klásť svedkovi otázky a toto právo aj využil. Z obsahu zápisnice nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktorými žalobca vo vyjadrení k protokolu odôvodňoval potrebu znovu vypočuť svedka. Za týchto okolností krajský súd nevzhladol nezákonnosť v postupe správcu dane, ktorý na tento nedôvodný návrh, nezaložený na žiadnych relevantných skutočnostiach, neprihliadol a svedka znovu nevypočul. Krajský súd poukázal aj na to, že žalobca vo vyjadrení doručenom správcovi dane dňa 11.12.2017, teda po viac ako roku a pol od podania vyjadrenia k protokolu k výzve správcu dane na predloženie dôkazov preukazujúcich jeho tvrdenia - teda už v rámci vyrubovacieho konania, neuviedol žiadne dôkazy, ktorých vykonanie by navrhoval a len uviedol, že všetky dôkazy, ktorými disponoval, predložil už počas daňovej kontroly.

12. Ako nedôvodný označil krajský súd aj žalobný dôvod spočívajúci v tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Krajský súd konštatoval, že správca dane nespochybňoval skutočnosť, že žalobca ako daňový subjekt dodal služby pre svojich odberateľov, ale správca dane na základe zistených skutočností spochybnil skutočnosť, že žalobcovi dané služby reálne poskytla práve spoločnosť OBE Capital s.r.o. Napokon krajský súd poukázal na to, že žalobca v správnej žalobe neuviedol žiadnu konkrétnu námietku, s ktorou sa žalovaný údajne nevysporiadal (okrem námietky smerujúcej proti dokazovaniu a námietky, že správca dane chce preniesť dôkazné bremeno na daňový subjekt). Krajský súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že správca dane chce na neho preniesť dôkazné bremeno ani s námietkou nevykonania dokazovania miestnou ohliadkou a mal za to, že sa s nimi dostatočne vysporiadal aj žalovaný. Krajský súd záverom konštatoval, že žalobca nijak bližšie nešpecifikuje, s akými argumentmi sa žalovaný nevysporiadal, pričom preskúmaním napadnutého rozhodnutia nezistil dôvodnosť tohto žalobného dôvodu. Krajský súd zdôraznil, že vykonanie rozsahu súdneho prieskumu rozhodnutia vždy závisí od miery konkrétnosti jednotlivých žalobných bodov, a preto všeobecné tvrdenie o nedostatočnom vysporiadaní sa so zásadnými argumentmi možno preskúmať v rovnako všeobecnej rovine bez toho, aby nahrádzal povinnosť žalobcu dostatočne konkrétne vymedziť žalobný dôvod. Rozhodnutie žalovaného spĺňa všetky náležitosti naň kladené Daňovým poriadkom.

13. Krajský súd na základe uvedeného uzavrel, že keďže bolo dokazovaním vykonaným v súlade s Daňovým poriadkom spochybnené reálne dodanie služieb tak, ako boli tieto deklarované na preverovaných faktúrach, teda keď bolo spochybnené, že služby žalobcovi dodal na faktúrach deklarovaný dodávateľ - spoločnosť OBE Capital s.r.o. a žalobca nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov a ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by boli objektívne spôsobilé túto pochybnosť vyvrátiť, tak záver žalovaného o tom, že žalobca ako daňový subjekt porušil § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z., keď si uplatnil právo na odpočítanie dane z preverovaných faktúr, je v súlade so zák. č. 222/2004 Z.z.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti / stanoviská

14. Rozsudok krajského súdu napadol žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnou sťažnosťou, v ktorej uplatnil ako dôvod kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.).

15. Podľa sťažovateľa spočívalo nesprávne právne posúdenie v tom, že krajský súd nezohľadnil, že každá právnická osoba je zodpovedná len za svoje konanie, a preto nie je možné, aby bol žalobca zodpovedný za konanie jeho dodávateľa. Zároveň odmietol úvahy, že by pristupoval k výberu svojich dodávateľov nezodpovedne a bez ich preverenia. Z konania svojho dodávateľa spoločnosti OBE Capital s.r.o. nemal podozrenie, že by tento konal v rozpore s daňovými predpismi alebo zákonom vo všeobecnosti, nakoľko plnenie zo strany OBE Capital s.r.o. prebiehalo štandardne a riadne, pričom sťažovateľ dielo pravidelne kontroloval, nakoľko tieto práce musel odovzdať svojmu zmluvnému partnerovi - objednávateľovi prác.

16. V súvislosti s vykonaním fakturovaných prác spoločnosťou OBE Capital s.r.o. sťažovateľ uviedol, že krajský súd ani žalovaný vykonanie týchto prác nespochybnil. Podľa sťažovateľa práce vykonali dodávateľ spoločnosti OBE Capital s.r.o. a táto forma vykonania prác bola pre sťažovateľa prijateľná, pričom preň nebolo rozhodujúce, kto je tým subdodávateľom, a preto ho ani nemusel poznať. Dôležité bolo, aby tieto práce boli vykonané riadne a včas bez ohľadu, či ich vykonala priamo spoločnosť OBE Capital s.r.o. alebo jej subdodávateľa. Za tieto riadne dodané práce potom spoločnosť OBE Capital s.r.o. sťažovateľovi vystavila faktúry, ktoré uhradil bankovým prevodom a nič nenasvedčovalo tomu, že by niečo mohlo alebo malo byť v neporiadku, t.j. práce boli objednané, riadne vykonané, prevzaté, sťažovateľ dodávateľovi riadne zaplatil a dielo ďalej dodal svojmu objednávateľovi.

17. Pokiaľ ide o skutočnosť, že spoločnosť OBE Capital s.r.o. nedisponovala materiálno-technickým vybavením, pracovným vybavením alebo zamestnancami v danom čase, sťažovateľ v kasačnej sťažnosti opakovane zdôraznil, že spoločnosť OBE Capital s.r.o. ich nemusela vykonávať priamo, mohla si na výkon týchto prác zazmluvniť niekoho subdodávateľsky, čo slovenský právny poriadok umožňuje a v stavebnom priemysle ide o bežnú formu vykonania diela. Subjekt, ktorý reálne dielo uskutoční pritom ani len nemusí vedieť, kto je skutočným objednávateľom diela, pričom vykonávateľ diela je v bezprostrednom zmluvnom vzťahu len so svojim obchodným partnerom, objednávateľom. Sťažovateľ ďalej podotkol, že zmluvy o dielo nemusia mať písomnú formu, takže absencia písomnej formy nespôsobuje jej neplatnosť a je podľa jeho názoru úplne bežné, keď podnikatelia pri dodávkach menších prác takéto zmluvy nespisujú, pretože je to pre nich nadmerná administratívna a finančná záťaž a fungujú na základe ústnej zmluvy a objednávky a samotné dielo sa následne preberie, na základe čoho príde k úhrade dohodnutej odmeny. Túto skutočnosť nebral krajský súd podľa sťažovateľa do úvahy.

18. Podľa tvrdení sťažovateľa konateľ spoločnosti OBE Capital s.r.o. jednoznačne potvrdil, že vystavené faktúry podpísal on, t.j. vykonané práce v plnom rozsahu uznal ako uznal aj to, že dodané práce vykonali subdodávateľsky. Sťažovateľ vyfakturovanú cenu aj uhradil prevodom na účet. Ak by vyfakturované práce sťažovateľovi neboli dodané, sťažovateľ by nemal jediný dôvod na úhradu ceny. Kto konkrétne tieto práce vykonali už nie je starosťou ani zodpovednosťou sťažovateľa. On bol v zmluvnom vzťahu len so spoločnosťou OBE Capital s.r.o. a táto objednané práce sťažovateľovi aj dodala.

19. Podľa sťažovateľa sa krajský súd nevysporiadal ani s argumentáciou týkajúcou sa neprimeraného rozloženia dôkazného bremena. Sťažovateľ uviedol, že jednoznačne splnil všetky znaky a podmienky toho, aby dôkazné bremeno, ktoré na neho nezákonne preniesli daňové orgány neznášal on, ale práve daňové orgány, čo v rámci daňového konania aj preukázal, pričom daňové orgány to nebrali vôbec do úvahy a dané dôkazné bremeno nezákonne preniesli na sťažovateľa, s čím sa krajský súd nekriticky stotožnil bez toho, aby svoj záver jednoznačne odôvodnil. Sťažovateľ poukázal pri tom na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf 1/2011, ktorého závery podľa sťažovateľa krajský súd nevyhodnotil a aj na rozsudky Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/1/2010 a 4Sžf/16/2010 a na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-18/13, C-354/03- C-355/03, C-484/03 a C-80/11.

20. Sťažovateľ záverom namietal, že napadnutý rozsudok podľa sťažovateľa nespĺňa podmienku jednoznačnosti, zrozumiteľnosti a preskúmateľnosti vo vzťahu k namietaným procesným pochybeniam žalovaného. Podľa sťažovateľa z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne nevyplýva, ako sa krajský súd vysporiadal s námietkami procesných pochybení.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší preskúmané rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie a vec vráti správcovi dane na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať úplnú náhradu trov konania.

22. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

Právne názory kasačného súdu

23. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že je nedôvodná. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. februára 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

24. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytkaných nedostatkov konania krajského súdu a napadnutého rozsudku v rozsahu sťažnostných bodov.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti vyššie uvedeného dôvodu kasačnej sťažnosti.

25. Zo zásady, že kasačný súd je dôvodmi kasačnej sťažnosti viazaný [§ 439 ods. 3 písm. a) a contrario § 453 ods. 2 veta druhá S.s.p.] jednoznačne vyplýva procesná povinnosť sťažovateľa s plnou zodpovednosťou za procesný výsledok navrhnutý v kasačnej sťažnosti objasniť zákonným spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť opravného prostriedku, a náležite vymedziť dôvod kasačnej sťažnosti [§ 440 v spojení s 445 ods. 1 písm. c) S.s.p.]. V dôsledku spomenutej viazanosti kasačný súd nekoná nad rozsah (§ 453 úvod S.s.p.), ktorý sťažovateľ vymedzil v kasačnej sťažnosti uplatneným dôvodom.

26. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. Podľa sťažovateľa krajský súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, súvislosti medzi nimi a teda nesprávne ustálil skutkový stav a následne z neho stav právny, čím sa krajský súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci. Tento dôvod vyhodnotil kasačný súd ako nenaplnený.

Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku v cit. znení daňový subjekt preukazuje

a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,

b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,

c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Podľa § 24 ods. 2 Daňového v cit. znení poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 24 ods. 3 Daňového poriadku v cit. znení správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku v cit. znení ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec daňová povinnosť

vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa § 19 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z. v cit. znení daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v cit. znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v cit. znení platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v cit. znení právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

27. Sťažovateľ ako kasačný dôvod namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, a to najmä čo sa týka neprimeraného prenesenia dôkazného bremena. Sťažovateľ namietal, že splnil všetky zákonné podmienky na priznanie práva na odpočítanie dane a že nepristupoval k výberu obchodných partnerov nezodpovedne. Sťažovateľ ďalej dôvodil, že práce mu boli dodané spoločnosťou OBE Capital s.r.o. (ich vykonanie pravidelne kontroloval) bez ohľadu na to, že boli vykonané subdodávateľsky, čo bolo podľa jeho názoru potvrdené aj konateľom dodávateľa (bližšie body 15 až 19 tohto rozsudku).

28. Kasačný súd poukazuje v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej praxe (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 13. septembra 2019 sp. zn. 1Sžfk/10/2018) na to, že s nepravým posúdením veci ako kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez vád zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci, v medziach a vo väzbe na takto zistený skutkový stav, bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (a contrario písmeno h/ citovaného odseku 1).

29. Podľa kasačného súdu je z obsahu kasačnej sťažnosti zrejmé, že sťažovateľ síce založil svoju kasačnú sťažnosť na uvedenom dôvode kasačnej sťažnosti, avšak neozrejmil, v čom konkrétne spočíva nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, resp. ako je vyššie naznačené, v čom spočíva nesprávna aplikácia objektívneho práva krajským súdom (s odkazom na právnu normu, ktorá bola nesprávne aplikovaná).

30. Aby tvrdenie sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení veci malo oporu v zákone, bol sťažovateľ zaťažený povinnosťou v zmysle § 440 ods. 2 S.s.p. uviesť aj konkrétnu právnu normu a vykonať jej rozbor na prospech svojho tvrdenia, čo však v texte kasačnej sťažnosti absentuje. Kasačný súd predovšetkým zdôrazňuje, že zákonodarca v Piatej časti Správneho súdneho poriadku zaradil kasačnú sťažnosť medzi jediné dva opravné prostriedky, ktorá má v systéme opravných prostriedkov správno-súdneho prieskumu osobitné poslanie (kasačná sťažnosť je tretím prostriedkom nápravy pochybení v procesoch verejnej správy a kasačný súd je väčšinou štvrtým orgánom štátu konajúcim o právach a povinnostiach jednotlivcov v tejto oblasti). Právo na súdnu ochranu a s tým spojené právo na prístup k súdu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam či splneniu podmienok.

Podľa § 440 ods. 2 S.s.p. v citovanom znení dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

31. Kasačný súd považuje preto takto uplatnený kasačný dôvod za neprípustný a kasačnú sťažnosť za

nedôvodnú. Sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné argumenty, pre ktoré by bolo potrebné dospieť k záveru o nesprávnosti právneho posúdenia veci krajským súdom. Kasačný súd považuje právne posúdenie veci krajským súdom za správne a zákonné a v zhodne s názorom krajského súdu konštatuje, že v konaní sťažovateľ nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie práva na odpočítanie dane. Podľa názoru kasačného súdu vytvára odôvodnenie napadnutého rozsudku dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, pričom kasačný súd neopakoval zistený skutkový stav a vo svojom odôvodnení obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov.

32. Z napadnutého rozsudku krajského súdu aj z pripojeného administratívneho spisu je pre kasačný súd nesporné, že správca dane ako aj žalovaný správne vyhodnotili skutkový stav vyplývajúci z vykonaného dokazovania, ktoré vo vzájomných súvislostiach nepreukázalo reálnosť obchodov s deklaroványm dodávateľom prác spoločnosťou OBE Capital s.r.o., a teda oprávnenosť uplatneného práva na odpočítanie dane. Kasačný súd je toho názoru, že žalovaný a aj správca dane vyhodnotili všetky dôkazy a zistené skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane v ich vzájomnej súvislosti a prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

33. Ako správne uzavrel krajský súd, bolo na sťažovateľovi, aby preukázal dôvodnosť uplatneného práva na odpočítanie dane, a teda reálne vykonanie zdaniteľného plnenia konkrétnym subjektom (dodávateľom). Dôkazné bremeno bolo jednoznačne na strane sťažovateľa. Kasačný súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného a krajského súdu, že v daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane tieto dôkazy posudzuje. Správca dane, ktorý získa oprávnené pochybnosti o tom, či bola predmetná služba podaná osobou deklarovanou na predkladaných faktúrach, nie je povinný dokazovať nedodanie touto osobou, ale daňový subjekt musí vedieť preukázať uskutočnenie zdaniteľného obchodu osobou uvedenou v predloženej faktúre, pokiaľ si uplatňuje právo na odpočítanie dane z tejto faktúry. Ak sťažovateľ v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, nemohol byť úspešný v uplatnení práva na odpočítanie dane.

34. Aj podľa názoru kasačného súdu bola vierohodnosť dokladov predložených sťažovateľom v konaní spochybnená, pričom sťažovateľ počas kontroly a ani vo vyrubovacom či odvolacom konaní pochybnosti správcu dane neodstránil (a to ani po výzve správcu dane), nepredložil vierohodné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, že sporný zdaniteľný obchod bol skutočne dodaný spoločnosťou OBE Capital s.r.o. alebo iným platiteľom dane (subdodávateľia). Z obsahu administratívneho vyplynulo, že reálne plnenie deklaroványm dodávateľom nepotvrdil ani T. X., bývalý konateľ spoločnosti OBE Capital s.r.o., keď potvrdil, že spoločnosť nemala zamestnancov ani pracovné stroje a spoľahlivo nevedel označiť ani subdodávateľa (uviedol len, že práce boli asi vykonané 57NET s.r.o.) a nevedel predložiť žiadne účtovné doklady z preverovaného kontrolovaného obdobia, keďže ich mal odovzdať pánovi z Rumunska, ktorému mal predat spoločnosť ihneď po začatí daňovej kontroly. Dodanie fakturovaných prác sa správcovi dane nepodarilo z dôvodu nekontaktnosti preveriť ani u súčasného konateľa spoločnosti OBE Capital s.r.o. ani u spoločnosti 57NET s.r.o.

35. Pokiaľ sťažovateľ dôvodil, že vykonanie prác konkrétnym subdodávateľom bolo potvrdené konateľom dodávateľa, táto skutočnosť z jeho výpovede nevyplýva a nebola v konaní preukázaná žiadnym relevantným dôkazom. Sám sťažovateľ subdodávateľa neoznačil. Nemožno prisvedčiť ani správnosti argumentácie sťažovateľa, že nie je starosťou ani zodpovednosťou sťažovateľa, kto konkrétne práce vykonal, keďže bol v zmluvnom vzťahu len so spoločnosťou OBE Capital s.r.o. a táto fakturované práce aj dodala. Je na sťažovateľovi, ktorý si uplatňuje právo na odpočítanie dane, aby uplatnený nárok aj preukázal, čo v tomto prípade nenastalo.

36. Kasačný súd nerozporuje možnosť uskutočniť práce subdodávateľsky ako ani to, že zmluva o dielo nemusí byť písomná a vykonanie prác na základe ústnej dohody nie je právnym poriadkom zakázané, avšak to nezabavuje sťažovateľa povinnosti preukázať uskutočnenie prác (zdaniteľného obchodu) práve na faktúrach deklaroványm dodávateľom, teda spoločnosťou OBE Capital s.r.o. Sťažovateľ preto musí znášať následky dôkaznej núdze pri preukazovaní nároku na odpočítanie dane, do ktorej sa týmto dostal. Sťažovateľ síce tvrdil, že vykonanie prác spoločnosťou OBE Capital s.r.o. pravidelne kontroloval a

preveroval, keďže dielo musel odovzdať objednávateľovi prác, toto tvrdenie však nepodložil žiadnymi dôkazmi (neoznačil subdodávateľa resp. osoby, ktoré mali podľa neho práce vykonať, nepredložil stavebný denník alebo iný dôkaz preukazujúci kto, kedy a v akom rozsahu práce vykonal a kto ich prevzal) a odvoláva sa len na reálne vykonanie prác, ktoré však spochybnené nebolo. Kasačný súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že ani ohľadka na mieste, ktorou by bolo preukázané uskutočnenie vykonaných prác, by nepotvrdila ich vykonanie dodávateľom deklarovaným na faktúrach a že z tohto titulu vznikla spoločnosti OBE Capital s.r.o. daňová povinnosť a následne sťažovateľovi právo na odpočítanie dane. Vzhľadom na vyššie uvedené neobstojí preto námietka sťažovateľa, že predložil všetky dôkazy, ktoré od neho možno požadovať na preukázanie deklarovaného zdaniteľného plnenia.

37. Kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku sťažovateľa týkajúcu sa nedostatočného vysporiadania sa s argumentáciou o neprimeranom rozložení dôkazného bremena. K uvedenému kasačný súd konštatuje, že judikatúra Najvyššieho súdu zaoberajúca sa dôkazným bremenom v daňovom konaní, osobitne pokiaľ ide o preukazovanie uskutočnenia zdaniteľného plnenia, je rozsiahla a prešla istým vývojom, ale v posledných rokoch sa jasne ustálila vo vyššie uvedených intenciách, teda že nepostačuje predložiť faktúru či dodacie listy, ak správca dane nadobudne na základe vykonaných dôkazov dôvodnú pochybnosť o reálnosti takéhoto zdaniteľného obchodu a vyzve daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov. Kasačný súd príkladmo poukazuje na rozhodnutia vo veciach sp. zn. 3Sžfk/40/2017, 4Sžfk/38/2017, 1Sžfk/1/2017, 6Sžfk/43/2017, 1Sžf/82/2016, ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 705/2017. Aplikácia sťažovateľom citovaného rozhodnutia vo veci sp. zn. 3Sžf/1/2011 sa tak viac-menej obmedzuje na formálne požiadavky na predkladané doklady, v zmysle aktuálnej konštantnej judikatúry však od celkovej dôkaznej situácie závisí, či na preukázanie práva na odpočet dane je potrebné v dokazovaní pokračovať ďalej. Nemožno preto ako opodstatnené vyhodnotiť námietky sťažovateľa týkajúce sa neúmerného prenosu dôkazného bremena a ani námietky, že sa krajský súd prenosom dôkazného bremena dostatočne nezaoberal, čo potvrdzuje odôvodnenie napadnutého rozsudku. Krajský súd správne a náležite vyhodnotil aj nemožnosť aplikácie citovaného rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/1/2011 a svoje rozhodnutie oprel o viaceré relevantné rozhodnutia Najvyššieho súdu (body 22 a 23 napadnutého rozsudku).

38. Kasačný súd v tejto súvislosti odkazuje na závery rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 26. februára 2019 sp. zn. 1Sžfk/17/2017:

„Podľa názoru kasačného súdu je nutné si uvedomiť postavenie správcu dane v daňovom konaní, ktorý nie je protistranou daňového subjektu, ale je príslušným správnym orgánom, ktorý vedie dokazovanie, dôkazy vykonáva a procesom voľného hodnotenia dôkazov ustaluje zistený skutkový stav. Pri tomto postupe musí zachovávať práva daňového subjektu, rešpektovať zásadu spolupráce a ostatné zásady správy daní. Naopak daňový subjekt je v pozícii účastníka daňového konania, ktorý je povinný preukazovať v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov; b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania; c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Touto skutočnosťou je aj reálnosť dodania tovaru alebo služby platiteľom (sťažovateľom), ktorý faktúru ako dodávateľ vystavil. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že dodanie tovaru bolo realizované konkrétnymi dodávateľmi (dodávatelia 1 až 4), zaťažuje ho dôkazné bremeno vo vzťahu k tomuto tvrdeniu; pri jeho neunesení zostáva iba nepreukázaným tvrdením.“

Podobne sa vyjadril Ústavný súd v rozhodnutí č. k. III. ÚS 401/09, v ktorom vyslovil názor, že daňový subjekt má v daňovom konaní dve základné povinnosti, a to povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenia dokázať. Podľa kasačného súdu bolo preto na sťažovateľovi, aby predložil také doklady, ktoré by hodnoverne potvrdili, že zdaniteľné obchody s deklarovanými dodávateľmi boli reálne uskutočnené.

39. Kasačný súd sa s vyššie uvedenými závermi Najvyššieho súdu aj Ústavného súdu stotožňuje a má za to, že sťažovateľom predložené dôkazy ani vykonané dokazovanie nepreukazujú, že k zdaniteľným obchodom, ktoré sú predmetom faktúr za zdaňovacie obdobie december 2014 skutočne došlo tak, ako to sťažovateľ deklaroval. Kasačný súd dospel rovnako ako krajský súd k záveru, že sťažovateľ

nepreukázal uskutočnenie zdaniteľných obchodov (vykonanie služieb) tak, ako boli fakturované deklarovateľmi dodávateľom spoločnosťou OBE Capital s.r.o., pričom nebolo preukázané ani ich vykonanie iným platiteľom dane. Kasačný súd dodáva, že tak ako správca dane a žalovaný, ani krajský súd nespochybnil reálne vykonanie prác, spochybnené bolo ich vykonanie spoločnosťou OBE Capital s.r.o. a s tým spojené právo sťažovateľa na odpočítanie dane.

40. Kasačný súd k judikatúre Súdneho dvora Európskej Únie, na ktorú odkazoval sťažovateľ a ktorá sa týka daňového podvodu uvádza, že prípad sťažovateľa nebol posudzovaný správcou dane resp. žalovaným z hľadiska preukázovania podvodného konania sťažovateľa, ale právo na odpočítanie dane nebolo sťažovateľovi priznané z dôvodu neunesenia dôkazného bremena sťažovateľom vo vzťahu k preukázaniu splnenia podmienok na odpočítanie dane.

41. Kasačný súd nevyhodnotil ako dôvodnú ani námietku sťažovateľa týkajúcu sa nenáležitosti sa vysporiadania krajského súdu s námietkami procesných pochybení žalovaného. Sťažovateľ síce namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, avšak žiadnym spôsobom nezrejmlil, na aké konkrétne pochybenie žalovaného krajský súd nereagoval. Kasačný súd k uvedenému uvádza, že pokiaľ sťažovateľ nevymedzí námietku konkrétne, ale len všeobecne namieta nedostatočné resp. nejednoznačné odôvodnenie k procesným pochybeniam (či už v žalobe alebo v kasačnej sťažnosti), nemôže očakávať iné ako všeobecné preskúmanie uplatnenej námietky. Kasačný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podanej kasačnej sťažnosti a nie je povinný a ani oprávnený tieto vyhľadávať namiesto sťažovateľa. Rovnako ani krajský súd nie je povinný a ani oprávnený nahrádzať povinnosť žalobcu náležite a dostatočne konkrétne vymedziť žalobný bod. Podľa kasačného súdu sa krajský súd v napadnutom rozsudku vysporiadal so všetkými pre vec relevantnými námietkami a argumentmi (vrátane preskúmania postupu správcu dane a žalovaného predchádzajúci vydaniu prvostupňového a napadnutého rozhodnutia).

42. V tejto súvislosti aj Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08, III. ÚS 465/2016).

43. Kasačný súd má na základe vyššie uvedených záverov za preukázané, že krajský súd vec správne právne posúdil, keď žalobu zamietol. Preskúmané rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 63 Daňového poriadku, pričom vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je logicky vyhodnotený a v súlade so zákonom riadne právne posúdený. Správca dane aj žalovaný vo svojich rozhodnutiach dôkladne a rozsiahlo popísali zistený skutkový stav, ktorý aj samotný krajský súd uviedol vo svojom rozsudku, dôkazy, ktoré nadobudol správca dane v rámci daňovej kontroly a vyrubovacieho konania aj riadne vyhodnotil a náležite sa vysporiadal aj s relevantnými námietkami sťažovateľa. Uvedené možno konštatovať aj o rozhodnutí krajského súdu, ktoré spĺňa atribúty rozhodnutia zaručujúceho právo na spravodlivý proces a v konaní sa rozhodovaní krajského súdu nebolo zistené porušenie zákona (§ 440 S.s.p.).

Kasačný súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že sťažovateľ nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie práva na odpočítanie dane.

44. Pre úplnosť považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, ktorými by sa krajský súd nezaoberal. Námietky sťažovateľa uplatnené v kasačnej sťažnosti nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť a zákonnosť

napadnutého rozsudku krajského súdu. To platí aj pre judikatúru, na ktorú sťažovateľ odkazoval a ktorá nie je schopná vyvrátiť vyššie uvedené závery kasačného súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky teda dospel k záveru o nutnosti zamietnutia kasačnej sťažnosti podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnej. Podľa § 461 S.s.p. kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

45. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.).

Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).